

บทที่ 1

บทนำ

เนื่องด้วยปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากวิวัฒนาการต่างๆ ทางด้านเทคโนโลยี และทางด้านอุตสาหกรรมทำให้ประชาชนทั่วไปมีความเสี่ยงภัยมากขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวัน จากเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเสี่ยงภัยทางด้านอุบัติเหตุหรืออาชญากรรมรวมถึงภัยทางธรรมชาติทำให้ประชาชนทั่วไปต้องหาหลักประกันให้ตัวเองหรือผู้อื่น หรือหาทางเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ความต้องการในการทำสัญญาประกันก็มีมากขึ้นทำให้การทำสัญญามีลักษณะเป็นสัญญาสำเร็จรูปที่ฝ่ายผู้ประกอบการเป็น ฝ่ายจัดทำขึ้นครั้งละจำนวนมาก เพื่อนำออกใช้กับผู้บริโภคทั่วไปหรือผู้เอาประกันภัย

ในปัจจุบันประชาชนใช้การเดินทางโดยยานพาหนะเป็นส่วนมากโดยการใช้รถยนต์และรถจักรยานยนต์กันมากในการใช้รถรัฐเองก็บังคับทุกคนที่ใช้รถต้องจัดทำประกันภัยภาคบังคับหรือพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 เมื่อประชาชนจัดทำประกันภัยขึ้นมาในรูปแบบสัญญาที่เป็นรูปแบบเอกสาร จึงก่อให้เกิดเป็นสัญญาประกันวินาศภัยคือสัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันวินาศภัยตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือจำนวนเงินหนึ่งให้ในกรณีเกิดวินาศภัยหรือความสูญเสียในสิทธิผลประโยชน์หรือรายได้ ทั้งนี้บุคคลอีกคนคือ ผู้เอาประกันวินาศภัยตกลงส่งเงินซึ่งเรียกว่า เบี้ยประกันภัย การรับประกันวินาศภัยเป็นธุรกิจที่มีการระดมเงินออมของประชาชนขึ้นมาใช้ในรูปของเบี้ยประกัน รัฐบาลจึงต้องเข้ามาควบคุมธุรกิจประกันวินาศภัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับดูแลธุรกิจประกันวินาศภัยในด้านความมั่นคงของบริษัทประกันภัย และให้ความคุ้มครองผู้เอาประกันภัยและประชาชนที่เกี่ยวข้องโดยออกกฎหมายขึ้นมาควบคุมคือพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 โดยมีสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย สังกัดกระทรวงการคลัง เป็นองค์กรกำกับดูแลภายใต้พระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ.2550

การรับประกันภัยภาคบังคับเป็นการที่ภาครัฐนำการประกันภัยมาเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาหรือสร้างระบบสวัสดิสังคมระเหที่ให้กับประชาชนในรัฐนั้นๆ ดังนั้น หลักการและทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับการประกันภัยในภาคสมัครใจจะนำมาใช้ในการบริหารจัดการการประกันภัยภาคบังคับจะมีแนวคิด ปรัชญา และจุดประสงค์ไปในลักษณะให้บริการสาธารณะกอบปรียบสถานการณ์ของกฎหมายประกันภัยจะมีสถานะเป็น กฎหมายมหาชนในลักษณะ กฎหมายสังคม (social law)

กฎหมายว่าด้วยการประกันภัยภาคบังคับนี้เป็น กฎหมาย พิเศษ กล่าวคือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 เป็นกฎหมายที่อยู่ในหมวดของ liability insurance เรื่อง compulsory insurance โดยเฉพาะนอกเหนือจากบทบัญญัติในประมวล กฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

การประกันภัยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในสภาพสังคมปัจจุบันและมีผลกระทบต่อประโยชน์ได้เสียของคนจำนวนมากในสังคมตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ภาครัฐจึงได้ให้ความสำคัญและเข้ามากำกับดูแลอย่างใกล้ชิด โดยการจัดตั้งองค์กรเข้ามาดูแลคือ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ ประกันภัย (คปภ.) ตั้งกัตกระทรวงการคลัง และได้ทำการตรากฎหมายประกันภัยออกบังคับใช้หลายฉบับด้วยกัน เพื่อสนับสนุนส่งเสริมและกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยให้ดำเนินไปด้วยดีนอกจากนั้นในปี พ.ศ.2535 ภาครัฐได้ตราพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ออกบังคับใช้ เป็นผลให้นับแต่นั้นมา ประเทศไทยมีการประกันภัยภาคบังคับเกิดขึ้นและบังคับใช้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งภายหลังที่มีการบังคับใช้ กฎหมาย ฉบับดังกล่าวนี้ ได้สร้างประโยชน์ในเชิงสวัสดิศตสังเคราะห์ให้กับผู้ประสบภัยจากรถเป็นจำนวนมากจนอาจกล่าวได้ว่า กฎหมาย ประกันภัยภาคบังคับ เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สามารถสร้างประโยชน์สุขให้กับสังคมได้เป็นอย่างดี

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากในปัจจุบันการคมนาคมทางบกหรือทางยานพาหนะถือว่าเป็นการคมนาคมที่ใช้กันมากที่สุดและจำเป็นที่สุดการใช้นยานพาหนะ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์แล้ว ผลสะท้อนออกมาตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าอุบัติเหตุอันเกิดจากรถได้ทวีขึ้นเป็นจำนวนมากในแต่ละปี เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก โดยผู้ประสบภัยดังกล่าวยังไม่ได้รับการชดใช้อย่างเป็นธรรมหรือได้รับชดใช้ก็ไม่คุ้มกับความเสียหายที่ได้รับจริง ผลที่ตามมาย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน การชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นผู้ต้องรับผิดชอบอุบัติเหตุต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด มาตรา 420 คือ ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น และมาตรา 437 คือ บุคคลใดครอบครองหรือควบคุมดูแลยานพาหนะอย่างใด ๆ อันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลบุคคลนั้นจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดเพราะความผิดของผู้ต้องเสียหายนั่นเอง

ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ต้องรับผิดจะต้องชดใช้ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อพิจารณาเฉพาะความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และอนามัย ที่ต้องกล่าวไว้เฉพาะความเสียหายนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับขอบเขตความคุ้มครองของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 โดยสาระสำคัญของค่าสินไหมทดแทน ความเสียหายดังนี้

1. ความเสียหายต่อชีวิตเป็นค่าสินไหมทดแทน กรณีทำให้ตาย ซึ่งประเภทของค่าสินไหมทดแทนที่เรียกได้ แบ่งเป็น

1.1 ค่าปลงศพ

1.2 ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดการศพ

1.3 ค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย

1.4 ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ก่อนตาย

1.5 ค่าขาดไร้อุปการะ

1.6 ค่าขาดแรงงาน (เพ็ง เพ็งนิตติ, 2543, หน้า 351)

2. ความเสียหายต่อร่างกาย เป็นค่าสินไหมทดแทนแก่ร่างกายหรืออนามัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้แก่

2.1 ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล

2.2 ค่าเสียความสามารถประกอบการงาน ในปัจจุบัน

2.3 ค่าเสียความสามารถประกอบการงานในอนาคต ขณะฟ้องยังรักษาไม่หาย หรือพิการ

2.4 ค่าขาดแรงงานของบุคคลภายนอก บุคคลภายนอกขาดแรงงานจากผู้ถูกทำละเมิด ทั้งในครัวเรือนและในอุตสาหกรรมของบุคคลภายนอก

2.5 ค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินคือทุนทุกჭ้ทรมาณเจ็บป่วยร่างกายพิการ หน้าเสีย โคมพพพลภาพตลอดชีวิต โดยระบบประสาทไม่สามารถควบคุมการขยับถ่ายได้ เสียสมรรถภาพทางเพศ (เพ็ง เพ็งนิตติ, 2543, หน้า 363)

จากหลักกฎหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์สำหรับความรับผิดของบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อชีวิตร่างกายและอนามัยถือว่าบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหายเป็นผู้ทำละเมิดต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายต่อชีวิตกรณีทำให้เขาถึงตายหรือค่าสินไหมทดแทนต่อร่างกายและอนามัย กรณีบุคคลที่ได้รับความเสียหายไม่ถึงตาย มีบัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง สามารถใช้สิทธิเรียกร้องได้ตามกฎหมายไม่ว่าผู้ได้รับความเสียหายหรือทายาทโดยธรรมจะใช้สิทธิเรียกร้อง

ดังนั้นการประกันภัยเป็นเรื่องที่จำเป็นและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชาชนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 หรือที่เรียกว่าประกันภัยภาคบังคับผู้ที่เป็นเจ้าของรถหรือผู้ใช้รถจะต้องจัดทำประกันภัยดังกล่าว หากฝ่าฝืนย่อมมีความผิดโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

บริษัทประกันวินาศภัยจึงเป็นบริษัทเอกชนที่เข้ามาเป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับ โดยจัดตั้งขึ้นเป็นบริษัทมหาชนตาม กฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด ภายใต้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2551) ที่รับประกันภัยภาคบังคับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 โดยให้ความคุ้มครองครอบคลุมถึงชีวิต ร่างกาย อนามัย ของผู้ประสบภัยจากรถคันที่เอาประกันภัยไว้กับบริษัทที่รับประกันภัย เป็นผู้รับภาระในการจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามวงเงินความคุ้มครองที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

การที่ผู้เสียหายที่เกิดอุบัติเหตุจากรถแม้ว่ารถคันดังกล่าวได้จัดทำประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 การใช้สิทธิเบิกค่าปลงศพ ค่ารักษาพยาบาล และค่าสินไหมทดแทนอื่น บริษัทประกันภัยจะต้องพิจารณาการจ่ายค่าปลงศพ ค่ารักษาพยาบาล และค่าสินไหมทดแทนอย่างอื่น ภายใต้เงื่อนไขสัญญาประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 อย่างเคร่งครัด บางกรณีผู้เสียหายจะต้องรอการพิจารณาการจ่ายค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยอย่างไม่มีกำหนดที่แน่นอน จนได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก เพราะเนื่องจากบริษัทผู้รับประกันภัยก็จะต้องรอผลคดีจากพนักงานสอบสวน ซึ่งบริษัทผู้รับประกันภัยก็ปฏิบัติตามเงื่อนไขถูกต้องแล้วจึงเกิดช่องว่างของกฎหมายนี้ขึ้น

หน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัยคือ คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ที่คอยควบคุมบริษัทประกันวินาศภัยให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 และพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ.2550 โดยมีบทลงโทษผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหากมีการประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ที่ประสบภัยจากรถ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นและพบบ่อยครั้งคือ การที่มีคดีจราจรเกิดขึ้นระหว่างรถตั้งแต่ 2 คันขึ้นไป ในกรณีที่เกิดเหตุที่มีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตพนักงานสอบสวน (เจ้าหน้าที่ตำรวจ) จะต้องทำการสอบสวนสืบสวนผู้ขับขี่คนที่ประมาทในเหตุที่เกิดขึ้น และผู้ขับขี่จะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายบางครั้งถึงขนาดจะต้องรอคำพิพากษาจากศาลบริษัทประกันภัยที่รับประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ถึงจะจ่ายส่วนที่เกินเบื้องต้นตามเงื่อนไขความคุ้มครองของ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ถึงแม้ว่าตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 จะมีการให้

สำรองจ่ายตามเงื่อนไขกรมธรรม์ ตามข้อ 5 ให้กับผู้ประสบภัยจากรถคันที่เอาประกันภัยได้ แต่ผู้ประสบภัยก็ต้องสำรองจ่ายก่อนถึงมาตั้งเบิกคืนได้

ผลกระทบจึงเกิดกับผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุที่เกิดจากรถที่ต้องรอคอยผลคดีจากพนักงานสอบสวนผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจะต้องสำรองเงินจ่ายก่อน ทั้งที่บริษัทประกันผู้รับประกันภัยก็ต้องจ่ายอยู่ดีไม่ช้าก็เร็ว การที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบกำกับดูแลคือคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ควรที่จะมีบทบาทมากกว่านี้ โดยการออก กฎหมาย ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ในการสอบสวนสืบสวนคดีที่เกิดจากอุบัติเหตุจากรถขั้นตอนการทำงานจะได้รวดเร็วและคล่องตัวกว่าพนักงานสอบสวนเพราะมีความชำนาญเฉพาะด้านมากกว่า ผลคดีที่ได้รับก็จะตกอยู่กับผู้เสียหายที่ได้รับอุบัติเหตุจากรถจะได้รับการบรรเทาความเสียหายจากบริษัทประกันภัยผู้รับประกันภัยจะต้องจ่ายโดยเร็ว เนื่องจากว่า ไม่ต้องรอผลคดีที่ ศาลถ้ามีหน่วยงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ที่มีอำนาจในการพิจารณาสอบสวนคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 เสมือนหนึ่งกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาคือตำรวจ

ดังนั้นผู้ท้าวิจัยจึงเห็นสมควรห ยิบยกประเด็นปัญหาดังกล่าวขึ้นมาทำการวิจัยเพื่อให้เกิดการแก้ไขทำให้กฎหมายนี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
2. เพื่อศึกษาประวัติ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยรวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อศึกษา กฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
5. เพื่อศึกษาถึงแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

สมมติฐานของการศึกษา

การสอบสวนคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ในปัจจุบันนั้นพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเป็นผู้สอบสวนคดี เมื่อมีอุบัติเหตุจากรถเกิดขึ้นการสอบสวนคดีเป็นไปตามกฎหมายและเกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิในการร้องขอใช้สิทธิรับค่าสินไหมทดแทนจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 จึงเกิดปัญหาการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนอาจจะสอบสวนซ้ำเนื่องจากงานสอบสวนของตำรวจมีมากเกินไป จึงเกิดแนวคิดหามาตรการแก้ไข กฎหมาย โดยเพิ่มอำนาจการสอบสวนให้กับพนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยเป็นผู้สอบสวนคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 เพื่อความรวดเร็วและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยการวิจัยจากกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงหนังสือ บทความ รายงานวิจัย ทั้งที่เป็นภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์วิจัย ให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งที่จะศึกษาปัญหาของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 และพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ.2550 ในการกำกับดูแลเพื่อคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถในเรื่องของวิธีการให้อำนาจหน่วยงานของรัฐเข้า มาใช้อำนาจในการชี้ขาดกรณีปัญหาที่เกิดเฉพาะด้านเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมสะดวกและรวดเร็วกับประชาชนผู้เสียหาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันจากการให้อำนาจสอบสวนแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการกำกับและ ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
2. ทำให้ทราบประวัติ แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

3. ทำให้ทราบกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

4. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

5. ทำให้ทราบแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้อำนาจสอบสวนคดีแก่พนักงานเจ้าหน้าที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

นิยามศัพท์

1. พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายถึง ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ.2550

2. คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หมายถึง คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

3. ธุรกิจประกันภัย หมายถึง การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย การประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต และการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

4. สอบสวน หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้นำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวมาเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ